

skal først nævne, at naar man sikrer Fiskenes Opgang i ferske Vande, er det en Selvfølge, at der i Saltvandsfiskeriloven maa træffes fornødne Bestemmelser, som bevirke, at Fiskene ikke allerede standses ude i det salte Vand. Vi havde paatænkt at stille et Ændringsforslag i denne Retning, men bleve med den højtærede Minister enige om, at det rettest havde sin Plads i Saltvandsfiskeriloven. Dernæst skal jeg nævne, at det har været meget tvivlsomt for Udvalget, om det ikke vilde være rigtigst i § 6 at sætte Fredningstiden for Laks, Ørred og Forel fra 15de November til 1ste Januar i Stedet for fra 1ste November til 1ste Januar. Der er flere i Udvalget, der have ment, at naar man sætter Fredningsbestemmelsen fra 1ste November, saa hindrer man i alt for stor Udstrækning Fiskeriet af Laksfiskene, men paa den anden Side have vi fundet, at naar Folketinget holder fast paa en Fredningstid fra 1ste November til 1ste Januar, altsaa en videregaaende Fredningstid, vilde det ikke være rigtigst at modsætte sig dette. Kun maa ogsaa her selvfølgelig det Forbehold tages, at der for de salte Vandes Vedkommende maa gives Bestemmelser, som sikre, at det ikke bliver illusorisk, at Fredningstiden er given fra 1ste November.

Jeg skal altsaa tillade mig at anbefale, at man vedtager Lovforslaget med de af Udvalget og dets Flertal stillede Forslag, og ligeledes anbefaler jeg det af særskilt stillede først omtalte Forslag.

Breinholt-Vandborg: Udvalgets ærede Ordfører befinder sig uheldigvis i Uoverensstemmelse med Udvalgets øvrige Medlemmer paa et ret vigtigt Punkt, nemlig med Hensyn til, hvem Fiskeriretten i ferske Vande egentlig tilkommer. Den ærede Ordfører har i saa Henseende stillet et Ændringsforslag under Nr. 1, som han nu senere har taget tilbage til Fordel for et af ham stillet Underændringsforslag. Den ærede Ordfører har i Betænkningen givet en udførlig Redegørelse for, hvad der taler for dette af ham i Betænkningen stillede Forslag, og han har nu i Dag lige saa indgaaende begrundet sit Underændringsforslag. Over for de Udviklinger fra den ærede Ordførers Side, der findes i Betænkningen, har Flertallet indskrænket sig til sammesteds at udtale, at det ikke fandt nogen Anledning til her nærmere at komme ind paa de af den ærede Ordfører fremførte juridiske Grunde og Udviklinger, saa meget mindre som man dog, selv om disse

teoretiske Fortolkninger af de gamle Lovbestemmelser skulde være rigtige, maatte anbefale det høje Ting at fastholde de Udtryk, som ere brugte i selve Lovforslaget, uforandrede, og lige saa bestemt maatte fraraade det ærede Ting at vedtage det af den ærede Ordfører stillede Ændringsforslag. Heller ikke jeg finder, efter nu at have hørt den ærede Ordførers Udtalelse, nogen Anledning til at beskæftige mig nærmere med de juridiske Betragtninger, den ærede Ordfører har gjort gældende, skønt jeg finder adskillige af dem ret tvivlsomme; men en Lægmandsbetragtning kan jo ikke have nogen stor Vægt, og jeg tillægger naturligvis heller ikke de Betragtninger, jeg kunde anføre, nogen saadan. Saa meget mere Anledning finder jeg derimod til at dvæle ved de praktiske Hensyn, om hvilke Flertallet i Betænkningen har udtalt, at de for det med Hensyn til dette Spørgsmaal ere de afgørende.

Jeg skal begynde med at sige, at det vistnok maa anses for uomtvisteligt, at den almindelige Retsbevidsthed, det være sig med Rette eller Urette, i Tidernes Løb har formet sig om, at Fiskeriretten i ferske Vande, hvor der ikke findes anden særlig Adkomst, tilkommer de tilstødende Lodsejere, hver ud for sin Grund, indtil midtstrøms. Det er der fuldgyldigt Bevis for i Loven af 5te April 1888, der udtrykkelig siger, ligesom det lyder i dette Lovforslag: „I Søer og Bække og andre lignende ferske Vande skal, som hidtil, Retten til at drive Fiskeri alene tilkomme den eller de tilstødende Grundejere“. Det siges altsaa „som hidtil“. Derigennem er det allerede for 10 Aar siden slaaet fast, at den almindelige Retsbevidsthed var saaledes. Og nu vil man altsaa skrue hele Forholdet tilbage; nu vil man altsaa omforme det, der i lange Tider, ja langt længere end i Mands Minde, har været betragtet som gældende Ret, og som den Dag i Dag efter Emanationen af Loven af 1888 maa betragtes som virkelig gældende Ret, skrue det tilbage til de forældede Bestemmelser, der findes i Danske Lov, Bestemmelser, der tilmed for en meget stor Del nærmest ere at betragte som et Appendix til Bestemmelserne om Jagt og Skovhugst! Det forekommer mig, at man bør tage et praktisk Hensyn til den almindelige Retsbevidsthed, til den almindelige Udøvelse af Fiskeriretten, som har været den gældende i umindelige Tider. — Men dertil kommer et andet og overordentlig stort og praktisk Hensyn. Det er — som det ogsaa gentagne